

De verhuring van gewone keukenstoelen aan kusttoeristen. (Circa 1900)

Kustfolklore

De kateien

Deze eerste strandverdediging vond men een paar eeuwen geleden al in Oostende. Men leest op oude kaarten zelfs in het Frans: „Les cateies”. Deze strandhoofden of golfbrekers hebben een grote rol gespeeld bij storm en tij. Men heeft ten andere deze winter kunnen vaststellen hoe De Haan, die geen golfbrekers had, plots na enkele zware stormen heel zijn strand verdwenen zag.

Maar bij het ontluikend toerisme hebben de kateien en alles wat ermee te maken had, steeds een bijzondere aantrekkingskracht gehad. Het was iets dat men in het binnenland niet kende en waarop men voorzichtig een eindje in zee kon wandelen tussen de aanrollende golven of waarop men kon gaan zitten.

Vlug hadden enkele kustbewoners het in de gaten dat er daar een kleine seizoenverdiensite in stak. Men kwam met zijn keukenstoelen naar de kateien en verhuurde die daar aan de meer gelukkige toeristen.

Voor de grote ladingen dagjestoeristen die op het einde van de vorige eeuw 's zondags met „les trains de plaisir” (zoals nu op trein-, tram-, busdagen) in de kuststations werden uitgeladen gaven de dijk, het strand met de baden en de kateien het grootste gevoel van „we zijn naar zee geweest!” Want op die kateien was er heel wat te beleven. Men zag er beter de baders en de baadsters en men kon er, waar er staakjes stonden of tussen de grote blauw-

stenen, verse mosselen trekken.

Die dagjestoeristen hadden meestal hun beste kleren aan. Zo stonden ze daar met lange rokken, de mannen in hun beste trouwkostuum, naar het speelse en voor sommige „onzedige” leven in de badstad te kijken.

Sommigen onder hen hadden in een mandje hun boterhammen bij en aten die dan ergens op een kateie op. Vandaar dat de Oostendenaars deze bijna niets-vertellende toeristen „De kateiefretters” noemden.

Van op sommige golfbrekers kon men zelfs in een klein roeibootje stappen en een eindje in zee varen. Dat was een hele gebeurtenis, vooral het in- en uitstappen voor de vrouwen met

hun lange kleren aan.

Voor de baders moest steeds op het gevaar van zwemmen in de nabijheid van de golfbrekers gewezen worden. Meer dan eens werd een roekeloze bader tegen de golfbreker geslagen door opspattende golven of geraakte in een draaikolk, die men aan de kop van een kateie steeds voor kwam, verdrongen.

Nu ziet men bij winterweer nog een lijnvisser die op de golfbreker een zeevis vangt en 's zomers zijn er zonnekloppers die liever op harde arduinen stenen liggen dan op het zand.

Zo roept de golfbreker bij iedere kustbewoner eigen herinneringen op.

Omer Vilain

Een massa zondagstoeristen willen de zee van op de golfbreker beter aanschouwen. (Circa 1900)

De keukenstoelen zijn verdwenen. De strandzetel heeft zijn intrde gedaan. Let ook op de vele staakjes die vol met mosselen zaten. (Circa 1930)